

แพร์ซิโพลิส ๒

Persepolis 2

MarJane Satrapi เขียน
ณัฐพัชรา แปล

Persepolis 2 แพร์ซิปอลิส ๒

Marjane Satrapi เขียน
ณัฐพัชรา แปล
อริชา มัญจนากร กาบุล็อง บรรณาธิการ

ออกแบบปก: สุรติ โตมรศักดิ์
รูปเล่ม: สิริมา สุวรรณไตรภาพ
พิสูจน์อักษร: ศรรรวิศา เมฆไพบูลย์

Copyright © 2000-2001 Marjane Satrapi & L'Association. All rights reserved.

Published by arrangement with *L'Association*

ลิขสิทธิ์ภาษาไทย © 2008 สำนักพิมพ์กัมมะหยี่

พิมพ์ครั้งที่ 1 สิงหาคม 2551

จำนวนพิมพ์ 3,000 เล่ม

ISBN 978-974-16-6227-2

สำนักพิมพ์กัมมะหยี่

9/15 พหลโยธินซอย 9 ถนนพหลโยธิน สามเสนใน พญาไท กรุงเทพฯ 10400

โทรศัพท์/โทรสาร 02-270-3942

Email: gammemagie@gammemagie.com

Homepage: <http://www.gammemagie.com>

Blog: <http://gammemagie.blogspot.com>

พิมพ์ที่ หจก. ภาพพิมพ์

296 ซอยจรัลสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัลสนิทวงศ์ บางยี่ขัน บางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 02-433-0026-7, 02-433-8586 โทรสาร 02-433-8587

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัท อัมรินทร์บุ๊คเซนเตอร์ จำกัด

108 หมู่ 2 ถนนบางกรวย-จางถนนอม มหาสวัสดิ์ บางกรวย นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 02-423-9999 โทรสาร 02-499-9561-3

ราคาจำหน่าย 250 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

กรุณาเรียงตามลำดับ!

ท่านผู้อ่านโปรดทราบ

แฟร์ชโพลิส ๒ ในมือท่านเล่มนี้เป็นตอนต่อจาก แฟร์ชโพลิส ๑ หนังสือชุดนี้เป็นเรื่องราวชีวิตของเด็กหญิงชาวอิหร่านผู้หนึ่งตั้งแต่เด็กน้อยจนเติบโตใหญ่ เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นหล่อหลอมเป็นตัวตนของเธอนั้นไล่เรียงลำดับอายุตามลำดับเล่ม หากต้องการเข้าใจในสิ่งที่เกิดขึ้นกับ “นางสาวมาร์จอน” ในเล่มนี้อย่างถ่องแท้ได้โปรดทำความรู้จักกับ “เด็กหญิงมาร์จี้” ในเล่มหนึ่งเสียก่อน

ส่วนท่านใดที่รู้จักเธอเรียบร้อยแล้ว จะรอช้าเสียเวลาอ่านคำแนะนำสำนักพิมพ์อยู่ทำไมเล่า

ขอเชิญเปิดหน้าต่อไปได้ ณ บัดนี้

ขอให้มีความสุขในการอ่าน
สำนักพิมพ์กัมมะหยี่
สิงหาคม ๒๐๐๘

คำนำผู้แปล

แพร์ซีโพลิส ๒ เริ่มต้นด้วยการใช้ชีวิตในต่างแดนของมาร์จี แม้จะมีเพื่อนฝูงและคนรู้จักมากมาย แต่เธอก็อยู่อย่างโดดเดี่ยว กระทั่งแม่เมื่อเธอเดินทางกลับบ้านเกิด ความโดดเดี่ยวยังไม่หนีหายไปไหน ดิฉันปรารถนาให้ทุกท่านร่วมติดตามการผจญอุปสรรคในชีวิตของสาวน้อยที่เติบโตเป็นวัยรุ่นคนนี้ เธออาจไม่ใช่ และไม่ใกล้เคียงแบบอย่างที่ดีในหลายๆ เรื่อง แต่ประสบการณ์ต่างแดนที่มีวัฒนธรรมแตกต่างยิ่งของเธอน่าจะมีประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับผู้ที่กำลังจะไปศึกษาต่อต่างประเทศในการเตรียมใจและปรับตัวเข้ากับวัฒนธรรมตะวันตกที่ให้อิสระและเสรีภาพในการดำเนินชีวิตเป็นอย่างมาก

อย่างไรก็ตาม นั้นไม่ได้หมายความว่า คนที่เติบโตในวัฒนธรรมเดียวจะไม่ควรอ่านหนังสือเล่มนี้ ชีวิตของเราทุกคนต้องเผชิญความเปลี่ยนแปลงไม่ว่ารูปใดรูปหนึ่ง ยิ่งทุกวันนี้ โลกหดเล็กลงจนกระทั่งคนที่อยู่คนละซีกโลกสามารถติดต่อกันได้ภายในชั่วโมงก็วินาที การผสมผสานและการปะทะทางวัฒนธรรมจึงเป็นเรื่องที่ยากจะหลีกเลี่ยงการเรียนรู้ ยอมรับในความต่างและทำความเข้าใจจะทำให้เราอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุข

แม้ว่าชีวิตของสาวน้อยมาร์จีจะประสบปัญหามากมายและดูเหมือนว่าเธอจะไม่ประสบความสำเร็จเอาเสียเลย แต่ดิฉันก็เชื่อว่า เราไม่สามารถตัดสินใครได้จากช่วงเวลาสั้นๆ หากต้องมองกันไปยาวๆ ทั้งชีวิต เพราะนิยามความสำเร็จของแต่ละคนแตกต่างกัน และเส้นทางชีวิตของแต่ละคนไม่เหมือนกัน บ่อยครั้งความขรุขระบนเส้นทางชีวิตจะสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีให้เรา ดิฉันหวังว่าทุกท่านคงจะเป็นกำลังใจให้ตัวเองและนึกถึงหนังสือเล่มนี้ทุกครั้งที่ล้มลง เพื่อที่จะลุกยืนขึ้นใหม่อย่างสง่างามและภาคภูมิใจ

ณัฐพัชรา

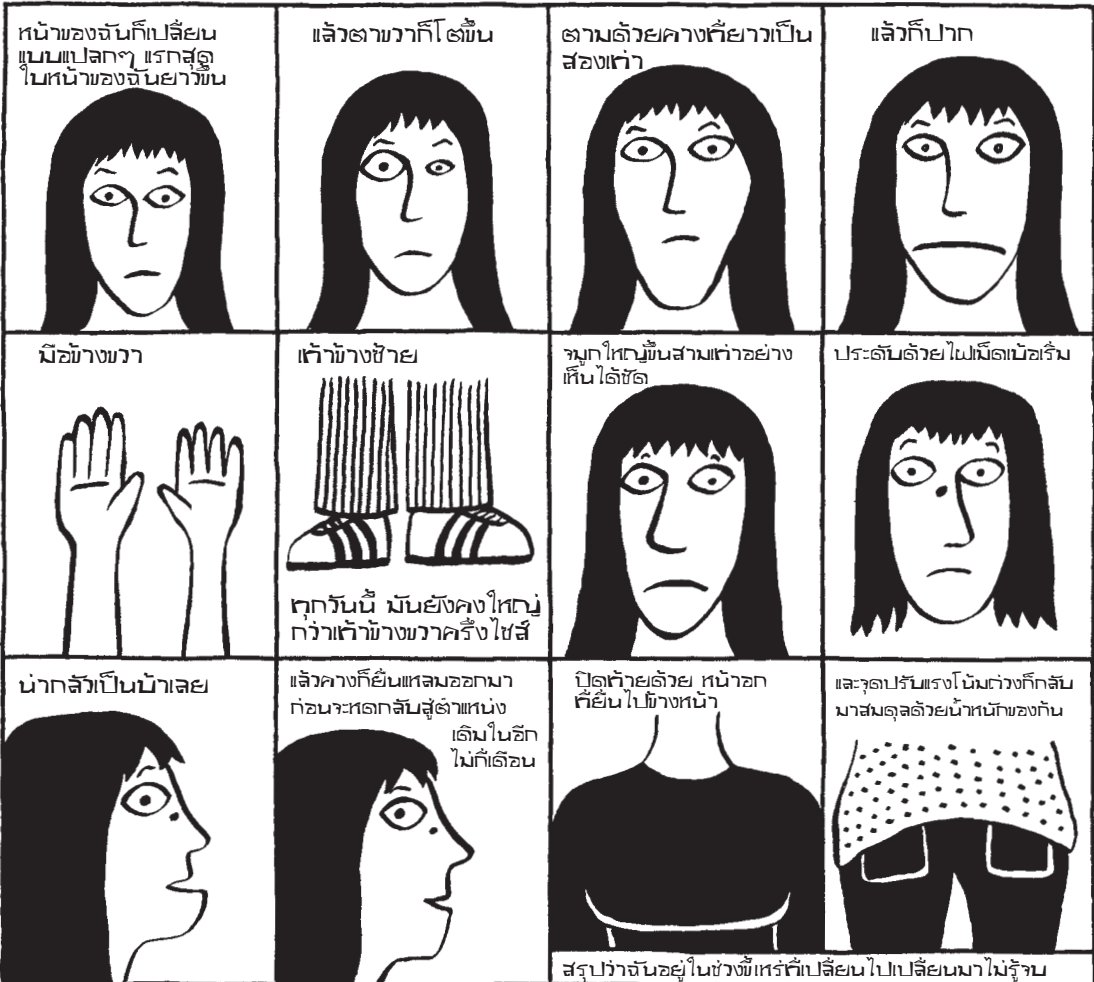
สิงหาคม ๒๐๐๘

สารบัญ

ชุด	6
โทรทัศน์	15
พาสต้า	24
ชาดุม	31
พิก	40
ม้า	49
ช้อนตา	58
เรื่องรักา	66
ตริวชองต์	74
สียาบ	84
ตีงตีง	97
เรื่องตลก	109
เล่นสกี	118
สอบ	127
ແຕ່ງໂຕໜ້າ	136
ประชุมไฉน	143
ถุงเท้า	150
ແຕ່ງງານ	163
งานดาวเทียม	171
ตอนจบ	179

ฉันรู้สึกว่าการเปลี่ยนแปลงทางธรรมชาติยังไม่พอ ฉันเลยลองทำผมทรงใหม่

อาทิตย์ต่อมา ก็เริ่มทวงทวง

อย่างกับโคเชิร์ตใน "เลซี่ มีเซราบรึส" เลย

ฉันเลยจัดการใส่เจล

ใส่สร้อย เริ่มตุ้มหู

แล้วเปลี่ยนเป็นผ้าพันคอให้ดูหวานขึ้นหน่อย

เริ่มพู่ตาแล้วละ

พวกนายเห็นมั๊ย มารัฐสวยขึ้นเยอะเลยนะเนี่ย

... อ้อ...

ที่ฉันแปลกใจมาก คือ โจนี่ใหม่ของฉันไปดูทุกใจผู้ดูแลนักเรียน พู่ตา ฉันว่าพวกเธอวัยสะรุ่นไม่เบาเลยละ

เธอเปลี่ยนทรงผมทุกวันเลยนะ ใครตัดผมให้ล่ะ

ฉันตัดเอง

ตัดผมให้ฉันหน่อยสิ เดี๋ยวฉันจ่ายค่าแรง

ด้วยประการฉะนี้ ฉันเลยกลายเป็นช่างตัดผมประจำโรงเรียนอย่างเป็นทางการ

ทำให้ฉันมีค่าขนมเล็กๆ น้อยๆ

ความสัมพันธ์ของฉันกับเจ้าหน้าที่
ของโรงเรียนดีดลามากเหมือนกัน

ท่าทางเธอน่าคบกับพวกเรานั้น
ได้น่าดูเสียนะ

ไม่นี่
ฉันแค่ตัดผม
ให้เจ๊ๆ

เธอไม่ได้ทำแค่นั้นหรือ
บางทีเธอก็เสียพวกนั้น

เปล่าๆ ฉันคิดว่า
พวกพานีสัยดี ก็แค่นั้นเอง

พวกเรอน่ะยัง ใจมันก็เรื้อ
พวกมันโรครีต
น่าอานา และพยายาม
ควบคุมพวกเรา

ใช้เหมือน
พวกตำรวจ

ทุกอย่าง ชีวิตคือความ
ทุกข์ ทุกอย่างคือ
ความทุกข์ ทุกอย่าง
ว่างเปล่า ชีวิตจริงว่างเปล่า
เมื่อคนทำใจเรื่องนี้
เพราะเลิกอยู่อย่างไฮเดือน
และสร้างเกมผู้นำ-
ผู้ตาม เมื่อให้ลืม
ความไร้แก่นสารนี้ซะ

ไม่จริง การมีชีวิตอยู่ไม่ได้
ไร้สาระ มีคนที่เขื่อมมัน
และอุทิศชีวิตเมื่อคุณค่า
ต่างๆ อย่างเช่นอิสรภาพ

ผิดแล้ว แม้แต่กรรมนั้นก็
ความบันเทิงเมื่อหนีจากความ
เบื่อหน่าย

เงินคุณลุงของฉันก็ตายเมื่อ
ความบันเทิงด้วยสินะ

...

สำหรับโมโม ความตายเป็นเรื่อง
เลียดที่ฉันเหนือกว่าเขา มุธเรื่องนี้
กันใคร ฉันเพียงชนะเขาทุกทีแหละ

การสู้ของพวก
ขุนนาง บลา บลา

โง่ค

ตกลงเราสู้
เนื้อกันมัยเนี่ย

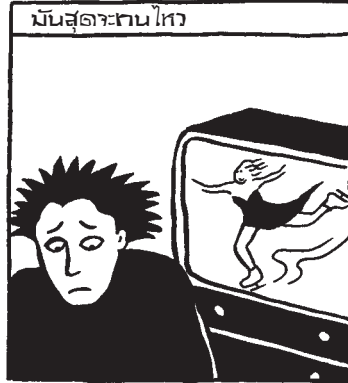
ยั้งฉันพยายามเข้ากับเพื่อนๆ ฉันก็ยิ่งรู้สึกห่างไกลจากวัฒนธรรมเดิม เศรษฐีพ่อแม่และรากเหง้าของตัวเอง ด้วยการปล่อยตัวทำตัวตามคนอื่น ๆ

แต่ละครั้งก็รับโทรศัพท์จากพ่อกับแม่ ฉันรู้สึกที่ตัวเองผิดพลาดและเป็นคนทรยศ ฉันมีความสุขที่ได้ยินเสียงพวกเขา ขณะเดียวกันก็รู้สึกจะอายที่ระคายด้วย

<ul style="list-style-type: none"> - ค่ะ สบายดี ลูกได้คะแนนดีด้วย - เหมือนหรือคะ มีอะไรคะ - พ่อ... - พ่อขา หนูรักพ่อค่ะ 	<ul style="list-style-type: none"> - ลูกคบเพื่อนดี ๆ รีไปล่า - พ่อไม่แปลกใจหรอก ลูกน่าจะเข้ากับคนเก่งอยู่แล้ว - กินอิ่มเยอะ ๆ นะลูก มันมีวิตามินซี - พ่อกับแม่ก็เหมือนกัน เราภูมิใจในตัวลูกนะ หนูเป็นลูกที่พ่อแม่ทุกคนอยากมี
---	--

ถ้าพ่อกับแม่รู้... ถ้าพวกเขารู้ว่าลูกสาวแต่งหน้าเป็นนักร้อง สุกกับผู้ชายเมื่อให้ดูแต่ ดูผู้ชายนุ่งกางเกงใน ขณะนี้พ่อกับแม่ต้องรอระเบิดทุกวัน พวกเขาคงไม่บอกว่าเป็นลูกในฝันหรอก

จันท้าได้กระทั่งปฏิเสธ
สัญชาตญาณของตัวเอง

ในงานปาร์ตี้ที่โรงเรียน

หวัดดี จันชื่อมาร์ค
จนเมื่อปีที่แล้ว เธอเด็กใหม่นี้
ชื่ออะไร

มาร์จอน
จันเรียนมาป็นิ่งแล้ว

แล้วเธอมาจากไหนล่ะ มาร์จอน

จันเป็นคนฝรั่งเศส

เธอรู้ สำเนียงพูดเธอแปลกๆ ไม่ค่อย
เหมือนคนฝรั่งเศสเท่าไรนะ

เออ
จันต้อง
ไปหา
เพื่อนๆ
ก่อน
ไปละนะ

จันอยากจะบอกว่าในตอนที่ร้านนี้เป็นความชั่วร้ายและ
การเป็นคอนอิหร่านก็เป็นภาระหนักที่ต้องแบกเอาไว้

แต่ถ้าจะต้องรับภาระนั้น โททกไปง่ายกว่าเยอะเลย

ผู้ชายคนนั้น ใครนะ

มาร์กนะหรือ
พี่ชายแอนนา
คนเคี่ใส่เสื้อ
ลายทาง
โรงเรียนนี้
มาจากเมืองมูร์จ
อย่าไปคุยกับ
คนพวกนั้นเลย

กลับบ้านคืนนั้น จันนึกถึง
คำพูดของยาย “จงรักษา
ศักดิ์ศรีและเป็นตัวของตัวเอง”

โอ ยายขา

